

NARRÁTOR: Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban...

FŐCÍMZENE

1. JELENET: AZ ARK ANGEL FEDÉLZETE, VALAHOL A KÜLSŐ GYŰRŰN

APHRA: Felvétel indul!

APHRA (narráció):

Az első és legfontosabb: ezúttal végem van.

Mindenképpen, teljesen egyértelműen végem van.

Korábban is előfordult, hogy majdnem meghaltam. Meglehetősen sokszor. „Magának több élete van, mint egy tookának” – mondogatta mindig Toob-Nix sava. Ez a történet pedig – amely bizonyosan a halálommal fejeződik be – akkor kezdődik, amikor majdnem meghaltam.

Tehát kezdjük itt.

Hatalmas űrcsata zaját, lövéseket és robbanásokat hallunk – a méretek talán kicsit grandiózusabbak is a valóságosnál, mivel Aphra előadásáról van szó, ő pedig egészen biztosan imád túlozni.

APHRA (narráció):

Képzeld el a leghatalmasabb űrcsatát, amit csak valaha láttál. Lézerek! Robbanások! Minden, ami csak *piu-piu* hangot ad! És az egész kellős közepén ott áll rettenthetetlen hősnőnk – ez lennék én! –, dr. Chelli Lona Aphra. Renegát régész, fegyverszakértő, a droid-reaktiválás kitűnő szakértője... és ha esetleg még nem említettem volna, mindemellett kivételesen gyönyörű is. Hollófelete fürtök – általában kusza rendetlenségben meredeznek, mert gazdájuk egy roppant stílusos pilótasapka alá gyömöszöli őket, amihez hetyke védőszemüveg is társul. Szikrázó – bizony, *szikrá-*

zó! – barna szem, kalandvágy tükröződik benne. Jobb karján bonyolult elektro-tetoválások futnak: ostoba fiatalkori botlás, netán az elnyomhatatlan fenegyerekség jele? Na, ez biztosan nem tartozik rád!

Csatlakozz hozzá, miközben megszökik egy csapatnyi alávaló kalóz elől, akik le akarják lőni fenséges hajóját, az *Ark Angelt*!

Különösen hangos robbanás hallatszik, ahogy Aphra hajója találatot kap.

APHRA:

A francba! A hiperhajtóműnek annyi, a létfenntartó rendszerek megsérültek. Jól van... Jól van... Minden rendben, aggodalomra semmi ok. Tartalék rendszereket aktiválni, legénységet azonnal munkára fogni...

Szünet: rádöbben, hogy magában beszél.

APHRA:

Ja, vagy úgy. Nincsenek tartalékrendszerek. És legénységem sincs. Találékonynak kell lennem...

A hajó kommunikátora pittyegve bejövő hívást jelez.

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Doktor Aphra! Adja vissza az értékes műtárgyakat, amiket elloptt tőlünk, és a hajójával együtt békében folytathatja az útját.

Miközben Mazzal beszél, Aphra elszántan az irányítópultját bütyköli, hogy időt nyerjen.

APHRA:

Üüüüüüüüüüüüüüüüdy, Maz Kanata! Mindig óriási megtiszteltetés a galaxis leglegendásabb – mármint *leg*legendásabb – kalózkirálynőjével beszélni! El sem tudom mondani, hányszor képzeltem már el ezt a pillanatot: csak mi ketten, a kommunikátor két végén, miközben megpróbáljuk szétlőni egymást. Mondjuk fogalmam sincs, miért lövi szegény fejemet, eskü, hogy a rossz csajt szemelte ki, és...

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Kíméljen meg a legendás – mármint *legendás* – hazudozásától, Aphra, pontosan tudjuk, hogy magánál van a titkos antik lopakodó-mikrodroidpor...

APHRA:

Mélyen sért a vádaskodása!

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

A legénységem komoly erőfeszítéseket tett, hogy megóvja ezt a rendkívül értékes műtárgyat, maga pedig kétségtelenül valami kivételes ostobaságot tervez vele, és...

APHRA:

Mit? Például használom?

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Pontosan.

APHRA:

Hát jó. Kezd ez az egész határozottan személyesen érinteni. Tényleg nincs már semmi testvériesség a renegátok között? Mondok valamit: úgyis annyira csípi azokat a félreeső porfészkeket, szóval

miért nem röffenünk össze valamelyikben egy italra, hogy úrihölgyhöz illően megbeszéljük ezt az egészet? Elvégre azok vol...

Újabb robbanás rázza meg Aphra hajóját. Még elszántabb, nekikese-redettebb szerelésbe fog.

APHRA:

Maz, ez *nagyon* nem volt úrihölgyhöz méltó.

Az Ark Angel rendszereiből kétségbeesett csipogások sorozata hallatszik.

APHRA:

Mindjárt leállnak a hajóm létfenntartó rendszerei, és talán mind-össze néhány levegővételnyi időm van hátra. Azért fogok meghalni itt, mert meggyőződése, hogy elvettem valamit magától, és ami még rosszabb, valami elvetemült *tervem* van vele...

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Alábecsüli, mennyire jól ismerem. Vagy mennyire jól ismeri bárki, aki öt másodpercnél többet beszélt magával.

APHRA:

Remek! *Naná*, hogy elvettem! És *naná*, hogy használni is fogom! Maguk, kalózok csak úgy nemtörődöm módon ellopják ezeket a műtárgyakat, és azt képzelik, tisztában vannak az értékükkel. De közben csak annyit tudnak, hogy *régiek*, szóval el lehet adni őket valami poros, öreg múzeumnak, hogy aztán örökre ott rohadjanak. Mindezt úgy, hogy soha nem használta őket senki arra, amire valók, és soha senki nem aknáztta ki a bennük rejlő lehetőségeket! Ez itt a galaxisban azokat a kivételes kalandokat jelenti, amikre gyártották őket. Érti? Talán örülne, ha *magát* akarná valaki múzeumba rakni, Maz?

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Most komolyan azt mondja, hogy a titkos antik lopakodó-mikrodroidpor a maga kezei között *kalandokat* élne át? Ahelyett, hogy simán csak eladná a legtöbbet kínálónak?

APHRA:

Izé, szóval... ha ez a helyzet, akkor abbahagyja a lövöldözést?

Maz egy pillanatra eltöpreng – vagy legalábbis úgy tesz.

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Nem feltétlenül.

Újabb hangos robbanás rázza meg Aphra hajóját.

APHRA:

Pont, ahogy gondoltam. És épp ezért elloptam... vagyis *megmenttem* valami mást is a maga összekalózkodott zsákmányából. A legcukibb kis asztrodroid-roncsokat... Olyan szépen fénylettek, és csak heverték ott a mikrodroidpor mellett. Esküszöm, beszéltek hozzám. Azt akarták, hozzam őket haza. És mivel szeretem a csillogó dolgokat, beadtam a derekam.

MAZ KANATA (a kommunikátorban) (őszinte zavarodottsággal):

Az... asztrodroid-roncsokat? Azokat egy koréliei szeméttelepről szedtük össze, de olyan rozsdásak, kopottak és töröttek voltak, hogy még a legjobb műszerészeink sem tudtak velük mit kezdeni. Az csak... szemét.

APHRA:

Igen, én pedig imádom a szemetet. Csak figyelje, mi történik majd, ha *pont a helyére* illeszttem az egyik új, csillogó kis asztrodroid-darabkámát a központi operációs rendszerembe.

Erőteljes kattánást hallunk, ahogy Aphra a műszerfalához csatlakoztatja a droidalkatrészt.

APHRA:

Remekül passzol... Hiába, kivételes érzékem van ehhez. Ja, és annyi egyedi módosítást hajtottam már végre az *Ark Angelen*, hogy az én drága hajóm bármivel elketyeg. Akár ősrég droidalkatrészekkel is.

Hangos robbanás rázza meg Maz hajóját.

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Hogy micsoda? Közvetlen találat, a gravitációs rendszerünknek annyi!

APHRA:

Izéééé... Említettem már, hogy igazából *pontosan ezt* az asztro-
droid-darabkát kerestem? Volt egy elméletem, hogy fejlesztene a
fegyverrendszereimen, és úgy tűnik, jól gondoltam! Az asztro-
droid-alkatrészek egyszerűen mindenre jók! Vagy legalábbis min-
denre jók, *ha* a kezembe kerülnek...

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Nem értem, hogyan... *Maga...*

APHRA:

Maz, a műszerészei sarlatánok. Téééééééééényleg nem lenne hülyeség elgondolkodnia rajta, hogy lecseréli őket. Már persze ha meg akarja őrizni a hírnevét menő kalózkirálynőként.

MAZ KANATA (a kommunikátorban):

Az nem... Az Ürességre! Visszavonulás! Még nincs vége, Aphra!

APHRA:

Ó, tudom én azt.

Miközben Maz hajója visszavonul, Aphra mintha kissé elmerengene.

APHRA:

Őszintén remélem, hogy egy nap sort keríthetünk arra az itatra.

2. JELENET: PINCEHELYISÉG A III-AS SZÁMÚ KARANTÉNVILÁGON, KALLIDAHIN ŰRTERÜLETEN

Aphra egy pincebejárat előtt áll, és a helyiség szemközti falában elhelyezett apró faliszéffel szemez.

Környezet: a létesítmény rideg és nagyon steril. Barlangszerű, ugyanakkor roppant biztonságos, a jelek szerint mindig üres, noha zsúfolásig telepakolták veszélyes fegyverekkel. Még a leghalkabb neszek is visszahangzanak, ide-oda pattognak a végtelen szakadékok és kemény fémfel-színek között.

APHRA (narráció):

Maznak igaza volt: az a mikrodroidpor és én tényleg komoly kalandok előtt álltunk. Úgy értem, tényleg komolynak kellett lenniük, ha a halálomhoz vezettek, nemdebár?

De kicsit előreszaladtam.

Miután sikeresen megléptem Maz kalózbandája elől, és tényleg bámulatos kárt tettem a hajójukban, vagy valami ilyesmi, a kallidahin űrben található III-as karanténvilág volt a következő átlomás.

A karanténvilágot azért hozták létre, hogy – egy elképesztően unalmas tudományos szövegből idézzek, amit csak érintőlegesen néztem át annak idején az egyetemen – „biztonságosan lehessen

eltárolni a különösen veszélyes, talán egyenesen halálos műtárgyakat”.

Hivatalos archeológusi szakvéleményem szerint ez egy rakás bantatrágya.

Az ebben a létesítményben tárolt tárgyak halálos *művészeti* alkotások. Szerteszét kellene lenniük a világ minden táján, olyanok kezében, akik valóban képesek felfogni, micsoda erő lakozik bennük. Meg kellene valósítaniuk az álmaikat, és mindenfelét felrobbantani.

Ha lenne időm – és legyünk őszinték, ha valaki csillagászati kreditösszeget fizetne érte –, minden egyes műtárgyat kiszabadítanék e karanténvilág hideg és szürke központi létesítményéből. Ideoda tekeredő vezetékek, közepes erősségű biztonsági rendszer, és az a bizonyos mindent belengő, kínnóan unalmas... üresség.

De koncentrálnom kellett: csakis egyvalamiért érkeztem.

A megfigyelőrendszer kicselezése nem jelentett gondot. Ugyanígy az sem, hogy betörjek a zegzugos létesítménybe, ahol ezt a bizonyos valamit őrizték.

Számos hőstettem csodálói gyakran megkérdezik: hogyan érthettek ennyire a betöréshez? Hogyan lehetek ennyire gyors és precíz? Netán ezt is egyetemen tanultam?

Nos, nem, természetesen nem. Toob-Nix sava feje – a fenébe is, talán az egész teste – felrobbanna már csak a puszta *gondolattól* is, hogy egy hallgató az ő tanításaihoz köti a maga hihetetlen kassza-fűrói ismereteit.

Az igazság ezzel szemben az, hogy a műszaki berendezések *beszélnek* hozzám. A droidok. A hajók. Az értékes gyilkolóeszközökkel telerakott páncéltermek. Az a kielégítő kattánás, amikor egy fogaskerék a helyére siklik, vagy egy vezeték leválik a megfelelő helyről – ezt a nyelvet csak én beszélem. Nem is szavakat érzékelek ilyenkor mélyen, a csontjaimban: inkább olyan ez, mint ahogy elképzelek egy zenészt, amikor meghallja a zseniális szimfónia kezdő hangsorait.

E tudásomat gépek megjavítására használom. Meg a feltörésükre is.

Na jó, *főleg* a feltörésükre.

Sikeresen bejutottam tehát a hatalmas páncélteremhez, és a bejáratánál állva a végzetemre meredtem: ott temették el mélyen bent. A tőlem legtávolabbi falon helyezték el, egy hosszú fémhíd túlvégén, és ahogy izzó, zöld színben ragyogott, úgy nézett ki, mint valami szuper-ijesztő szemszerűség, ami a velőmig lát. Egy...

Huhh. Egy másik páncélterem volt.

Na jó, valójában inkább széf. Kisebb, de akkor is még egy feltörésre váró dolog.

APHRA:

Hmm. A védelmi rendszereken túljutottam. Fegyverek, de látható kioldószerkezetek nélkül. Csak egy üres szoba. (Metsző szarkazmussal.) Biztos vagyok benne, hogy teljesen biztonságos keresztülsétálni a helyiségen.

És akkor itt lép be a képbe új, kiemelkedően tehetséges kis barátom, Titkos Antik Lopakodó- mikrodroidpor úr.

Kicsit túlzás ez a név. Hívhatnám önt simán csak... Titkoskának, uram? (Dobbanás.)

Oké, akkor tehát, Titkoska, kalandra fel! Lássuk, mire vagy képes!

Aphra keresztülfújja a port a szobán. Vörös, lézerszerű csapdakioldó sugarak hálójá válik láthatóvá.

APHRA:

Ééééés... a jelek szerint van itt egy rakás villogó piros lézer-izénk, amik igen érzékenyek, és aktiválják a biztonsági rendszert. Szép munka, Titkoska!

Oké, nem gond. Átkúszom alattuk. Megkerülöm őket. Én is mikrodroidporrá változom, és ellebegek közöttük. Fölényesen.

Széf, ha hallasz: az enyém lesz.

APHRA (narráció):

Ha nem látni bejáratot, én találok. Ha nem találok, *csinálok*. Mint a jó öreg Maznál is. Minden lopott – áhh, megszabadított – cuccot felhasználtam, hogy saját kiskaput vágjak magamnak.

A padlóhoz lapultam, és hason csúszva indultam útnak, hogy elkerüljem a világospiros fénysugarakat, amik garantáltan a haláloamat okozták volna, ha hozzájuk érek. Na jó, vagy inkább elkapnak a helyet üzemeltető ideges és önelégült biztonságiak, de ez most mellékes.

Például képzeld csak el, mi történne, ha az egyik ilyen lézeres cucc mondjuk élve felboncolna. Legalább izgalmas halál lenne, nem igaz? Még akár Toob-Nix sava új tanítványai is olvashatnának rólam az egyik dögunalmas egyetemi szövegükben! (Hatásvadász, tanárbáccsis stílusú affektálásba kezd.) És így végződött a legendás archeológus, Doktor Chelli Lona Aphra utolsó kalandja, akit talán *nem is kell* nevén nevezni, hiszen úgyis mindnyájan tudják, kiről van szó. Küzdelmes, halálosan unalmas múltján felülemelkedve vált a nagy erővel keresett műtárgyak egyik legavatottabb szakértőjévé a galaxisban, roppant sokszor sikerült elkerülnie a halált – végül pedig egy eltévedt lézersugár végzett vele, amikor hason csúszva, a kelleténél kicsit jobban kimozdult balra... (Viszszatér normális hanghordozásához.) Hmm. Azért annyira nem hangzik lenyűgözően, ugye? Tudom, talán abban reménykedsz, hogy ez volt az a pillanat, amikor tényleg meghaltam. De így elég rövid lenne ez a történet. Viszont mindenki ünnepelhetne, aki legszívesebben holtan látna.

Ami azt illeti, elég nagy ünneplés kerekedne.

Bocsi, rettenthetetlen úrbeli ellenségek, nincs ekkora szerencsétek. Titkoska gondoskodásának hála, kikerültem az összes idegesítő lézert, és végül elértem az ijesztő, villogó szemű széfig. A kezem megkönnyebbülten csapódott az egyik halálosan unalmas, szürke falnak.

Már csak pár milliszekundum, és kinyitom a széfet...

A széf zárja kipattan, és láthatóvá válik a benne elrejtett Triplazéro Mátrix: apró irányítópanel ide-oda tekeredő zsinórokkal és pislákoló fényekkel.

APHRA (narráció):

És ott volt. Ezért jöttem. Hihetetlenül zseniális tervem betetőzése, ami hihetetlenül sok pénzt hoz majd nekem. Egy pompás kis panel fényekkel meg drótokkal, rajta az egyik legveszélyesebb dolog a galaxisban.

APHRA:

Hát helló, Triplazéro Személyiségi Mátrix! *Elbűvölően* nézel ki ma este!

APHRA (narráció):

A Triplazéro Mátrix is valósággal *beszélt* hozzám. Amint kiszabadítottam jéghideg, lélektelen börtönéből, esküszöm, éreztem, hogy jobb kedvre derült: fényei kitartóbban világítottak, folyamatos energiazümmögése élénkebbé vált. Tudta, akárhová is viszem, sokkal izgalmasabb helynek *kell* lennie egy dohos, öreg széfnél.

Egy pillanatig csak meredtem rá, és duzzadt a mellkasom a csodálattól: ez a vezetékekből összefont aprócska téglalap aligha nyugózott volna le bárki mást ennyire a galaxisban.

Én azonban tudtam: a galaxis legveszélyesebb tárgyát tartom a kezemben.

Most már csak ki kellett juttatnom ebből a nyomorúságos, néma karanténvilágból. Utána pedig az egyik kedvenc részem következik: amikor kifizetnek.

Előbb azonban még újból végre kellett hajtanom az iménti gyakorlatsort, csak éppen visszafelé: le a padlóra, vissza hason csúszásba, kikerülve a csapdát aktiváló lézereket...

APHRA:

Óvatosan... óvatosan... Fej lenn tart, könyök behúz... Nem ér a lézerhez, nem válik lábjegyzetté valami avíttas egyetemi szövegben...

Aphra könyöke megérinti az egyik sugarat, mire azonnal beindul egy hangos riasztó.

APHRA:

Ó, hogy a jó ku... Te áruló könyök, hogy merészeled!

Lézersugarak lőnek Aphrára, a riasztó pedig még hangosabbá válik.

APHRA (narráció):

Na igen, hozzáérttem a hülye lézerhez. Nem haltam meg – csak kicsit csípett. Talpra ugrottam, sutba vágtam a lopakodhatnékot meg a finomkodást, és futásnak eredtem.

3. JELENET: FOLYOSÓ A III-AS SZÁMÚ KARANTÉNVILÁGON, KALLIDAHIN ŪRTERÜLETEN, PERCEKKEL KÉSŐBB

Aphra átrohan a létesítmény folyosóján, és közben folyamatosan ide-oda vetődik, hogy kikerülje a rá irányuló számos lövést.

Környezet: az épület mintha életre kelt volna, ahogy beindultak a biztonsági rendszerek. Még mindig labirintusszerű hatást kelt, de már nem tűnik minden annyira sterilnek, sokkal kaotikusabb az összkép – és Aphra épp ezt kedveli.

APHRA (narráció):

Ahogy átrohantam a folyosón – ha már itt tartunk: épp olyan szürke és unalmas volt, mint a karanténlétesítmény többi része,

szerintem nem akarták, hogy ha épp az életedért futsz, elvonja a figyelmedet valami *tényleg* érdekes –, eszembe jutott még egy dolog, amit nem tanultam meg az el nem olvasott szövegekből: soha ne nézz hátra.

Vetettem egy pillantást hátra a vállam felett, és megláttam: valaki volt oly kedves, és utánam küldött egy páncélos rombolódroidot. Mintha nem lett volna elég, hogy a hely összes munícióját bevetve próbálták éppen visszalőni a Külső Gyűrűre.

A droid csörömpölve Aphra nyomába szegődik, és egyre közelítve megpróbál lecsapni rá.

APHRA:

Ó, kétszeresen is a ku...

A csattogás egyre gyorsabb és gyorsabb lesz, ahogy a droid Aphrát üldözi. Lélegzetvétele és lépteinek zaja is felgyorsul. Távolabbról egy mérete-s, tűzbiztos ajtó morajlását halljuk.

APHRA (narráció):

Minden erőmet összeszedve rohantam a hangár felé, tovább fokoztam a sebességet, ahogy az ajtó lejjebb ereszkedett. A rombolódroid csattogása egyre közelebbről hallatszott. És még közelebbről...

Bevallom, legszívesebben megálltam volna, hogy megforduljak, és alaposan megvizsgáljam azt a droidot. Csak nekem tűnt úgy, vagy tényleg extrahangosan csörömpölt, különös tekintettel a páncélzatára? Lehet, hogy kicsit berozsdásodtak az alsó ízületi mechanizmusai? Vagy csak elrohadt benne valami újrahasznosított alkatrész? Esetleg csupán meg kellene olajozni egy kicsit?

Ismét betöltötte az agyamat az a bizonyos gépi nyelv – ha lenne rá esélyem, meg tudnám javítani...

De nem. Most más miatt kellett aggódnom.

Az ajtó felé vetődtem, és kinyújtott kézzel átsuhantam a folyosón... mindössze néhány másodperc, tökéletesen időzítve, és sikerülni fog, sikerülni fog, *mindenképpen* sikerülni fog...

Aphra hatalmas csattanással vágódik a lezárt ajtónak.

APHRA:

Áááááh.... A szentségit!

APHRA (narráció):

Éééééés... nem sikerült. Abban a pillanatban csapódtam a tűzbiztos ajtónak, amint lecsukódott. Hibátlan.

Az oldalamra fordultam, és zihálva kapkodtam a levegőt, ahogy minden szusz kiszakadt belőlem. Noha csillagokat láttam, ujjaimmal végigsimítottam az ajtót, csak hogy megbizonyosodjak róla: tényleg becsukódott.

Igen, tényleg. És ezzel elvágott az *Ark Angel*től, a meneküléstől... mindentől.

Attól is, hogy kiszabadítsam a Triplazéro Mátrixot erről az istenverte, átkozott helyről.

Találnom kellett egy *másik* kiskaput.

UTANI XANE:

Doktor Aphra! Maga felelőtlen és bajkeverő nőszemély.

Utani Xane és biztonsági droidjai körbeveszik Aphrát.

APHRA (halkan):

Remek, megérkezett a dögunalmas felmentősereg. (Normális hangerővel.) Helló, Utani Xane. És... izé, barátaim. Biztonsági droidok? Hölgyeim? Uraim? Nem tudom, hogy szeretik.

UTANI XANE:

Hallgasson!

APHRA:

Utani Xane, nagy öröm látni egy ilyen öreg... barátot. Nem is tudtam, hogy itt dolgozik. Miért nem lepődöm meg ezen?

UTANI XANE:

Ugyanennyire nem lep meg, hogy maga indította be a riasztókat. És *nem véletlenül* pihen *évszázadok* óta elzárva a Triplazéro Mátrix.

APHRA:

Igen, *a magához* hasonló alakok miatt! A kevés eszükkel el akarják rejtteni ezeket a csodákat egy raktárban vagy egy múzeumban. *Ennek egy fegyverraktárban lenne a helye!*

UTANI XANE:

Magának meg megint a börtönben. És ezúttal talán ott is marad.

APHRA (narráció):

A túlbuzgó biztonsági droidok bilincsbe vertek, és elvették a kincsemet, de máris azon járt az eszem, miként tudom kicselezni őket, hogy aztán győzedelmesen meglépjek. Hangosan, robbanékonyan, amolyan *minden-sugárvetővel-egyszerre-tüzelek* módon győzedelmesen.

Legutóbb is elég komoly robbanások kísérték, amikor találkoztam Utani Xane-nel. Akkoriban a Coruscant egyik nyüzsgő múzeumának kurátora volt: a klónok háborúja után megmentett, elavult droidalkatrészekre szakosodott. Jelentkeztem az egyik állásukra – igen, tudom, arra gondolsz: *ne már, Chelli, ez most komoly? Mikor jelentkezted te valaha is normális állásra? Mi van ma, kifordított nap? Pontosabban: minden-ami-ellentétes-veled-és-örökrez-is-marad nap?*

Szóval az történt, hogy kicsit ínségesre fordult az idő, miután megszakítottam az együttműködést néhány vitatható tisztességű munkatársammal, akik segítettek rajtaütni egy *többnyire* elhagyott erődön a Sarjenn Prime-on. Utána úgy gondoltam, nem lenne rossz gyűjteni némi kreditet, és akár egy olyan hivatalosan hangzó titulust is begyűjteni melléjük, mint a helyettes kurátor. Még az olyan lecsúszott alakokat is lenyűgözik ezek a címek, akik az általam végzett fél-legális melókra keresnek embereket. Gondoltam, Xane olyannyira csodálja majd a szakértelmem, hogy azonnal a legmagasabb pozíciót kapom tőle.

Aphra vezető kurátor, aki abszolút mindenért felel! Szépen cseng, mi? Egy tűnékeny pillanat erejéig majdnem *tekintélyesen* csengett! Csak aztán kiderült, hogy az Utani Xane-hez hasonló figurák – hisztis kis bürokrata csilivili címekkel, meg persze határozott elképzelésekkel arról, hogyan KELL intézni a dolgokat – nem igazán kedvelik, ha a beosztottaik átveszik a kezdeményezést.

Pedig nem tehettem róla. Mindenhol ott voltak körülöttem ezek a feltehetően elavult droidalkatrészek, és hát... elkezdtek beszélni hozzám azon az ellenállhatatlan gépi nyelven. Nekem meg *muszáj* volt válaszolnom. Ez van.

Mindössze annyit tettem, hogy összeillesztettem néhány ilyen régi droiddarabot, és újraindítottam a csotrogányt. Értitek: poros, ósdi elemek helyett a nem skatulyákban gondolkodó géniusz – ez én lennék! – jóvoltából teljes, *működő* megadroidot kaptunk a látszólag sokféle részegységből. Most komolyan, nem lett volna sokkal izgalmasabb a múzeum látogatóinak is egy megadroidot sasolni?

Na, értitek már? *Kezdeményezőkézség.*

Utani Xane másképp látta a kérdést. Ezt figyeljétek: nemcsak kirúgott, hanem azt is megpróbálta elérni, hogy *letartóztassanak*.

Jó, igazából nemcsak azért, mert megépítettem azt a megadroidot, hanem mert a megadroid tombolásba kezdett, ezt pedig nem láttam előre. Közben majdnem összezúzta Utani Xane-t meg a mú-

zeum pár gazdagabb látogatóját, és... fogalmazzunk úgy, magában az épületben is igen költséges helyreállítási munkálatokra lett volna szükség, hogy ismét kinyithasson. Igazság szerint építeniük kellett volna egy új múzeumot.

Xane persze szintén repült. Most pedig ismét összetalálkoztunk, hogy tovább zaklasson.

A Triplazéro Mátrixot tanulmányozta. Nem tudtam érzelmeket leolvasni az arcáról, de olyan ügyetlenül nyúlt ahhoz a finom berendezéshez, a legszívesebben ordítottam volna.

Ha Triplazéro tud már beszélni, lefogadom, hogy szintén ordít. Mert tudta volna, hogy ez a bosszantó bürokrata épp bebörtönözni készül.

Ekkor azonban, váratlan fordulattal...

BIZTONSÁGI DROID:

Utani Xane kurátor... TIE-vadász érkezik.

APHRA (narráció):

Ismét szükség volt a kezdeményezőkézségemre.

4. JELENET: FOLYOSÓ A III-AS SZÁMÚ KARANTÉNVILÁGON, KALLIDAHIN ŰRTERÜLETEN

APHRA (narráció):

Van az a bizonyos dicsőséges érzés, amikor *megbomlanak* az ellenfél sorai. Utani Xane és verőlegényei néhány pillanatig tanácstalanul próbálták kitalálni, mi folyik itt.

Ki vezeti azt a TIE-vadászt? És mit keres itt?

Én sem tudtam persze, de nem is érdekelt. Egy valamiben azonban biztos voltam: ebben a káoszban valahogy talán lesz esélyem megpattanni.

UTANI XANE:

Nem is kezdeményeztek kommunikációt? Nincs azonosító kódjuk? Ennél kellemetlenebb...

BIZTONSÁGI DROID:

Bocsásson meg, kurátor. Nincsenek mára beütemezett látogatóink, szállítmányaink vagy...

UTANI XANE:

Akkor *ki*...

Végigvisszhangzik a folyosón Darth Vader vészjósló lélegzetvételének hangja.

UTANI XANE (bosszús, de egyben kissé ijedt hangon):

V-vader nagyúr! Ez egy karanténvilág. A rá vonatkozó egyezmények világosan fogalmazznak...

DARTH VADER:

Elég.

APHRA (narráció):

Azta! „Vader nagyúr”? Mármint az egyetlen és egyedüli Darth Vader? Mindig is azt hittem, csak legenda: mumus, akivel a szülők ijesztgetik a rendetlen kölykeiket, hogy viselkedjenek rendesen.

Mivel rendszeresen szembekerülök a halállal, és mindig le is győzöm, nekem sosem tűnt azért *annyira* félelmetesnek, de még így is el kellett ismernem: elég ijesztő volt ott abban a baljóslatú, fekete páncélban, amint határozott léptekkel Utani Xane felé tartott. Személy szerint úgy gondoltam, a köpeny talán *enyhe* túlzás, de ez van – ízlésesen alulhangsúlyozott jelmezben még senki sem vált mumussá.

Az első gondolatom persze az volt: nahát, akkor tényleg létezik! És tudja, mi fán terem a hatásos belépő. Meg kellene kérdezni, hozzá tud-e férni azokhoz a szuperveszéyes, talán csak a mesében létező Sith-műtárgyakhoz, amikről állandóan hallok! Na, azok aztán tényleg végtelen kreditmennységet érhetnek... Ne, ne. Aphra, koncentrálj!

Akárhogy is, de őstéténagyurasága nem is figyelt Utani Xane lo-csogására. Egyszerűen csak felemelte a kezét, és bevetett egy amolyan Erő-bűvésztrükköt, mire az idegesítő biztonsági droidok egyből a levegőbe emelkedtek.

A biztonsági droidok nagy csattanással földet érnek.

UTANI XANE:

Vader nagyúr!

Vader aktiválja fénykardját.

DARTH VADER:

Azt mondtam, elég.

A biztonsági droidok tüzet nyitnak Vaderre. Fénykardjával játszi könnyedséggel hárítja a lövéseket. A heves csatazaj Aphra meséje közben sem ül el.

APHRA (narráció):

A biztonsági droidok Vaderre támadtak, de fénykardjával könnyedén visszaverte a szánalmas lövéseket.

Miközben a srácok lejátszották a meccset, Utani Xane pedig sunyin nekiiramodott, hogy begyömöszölje sunyi seggét egy mentőkabinba, megbuheráltam a bilincsem zárját, és szabaddá tettem a kezemet. Utána egyből Utani Xane elé ugrottam, hogy elgáncsoljam.

Mert persze sunyin megpróbálta magával vinni értékes rakományomat, Triplazérót is. Pedig alig mutatott érdeklődést iránta, amikor számtalan hihetetlen tulajdonságáról magyaráztam neki. Miért lopnak el az emberek olyasmit, amit nem is tudnak értékelni?

Dulakodtunk. Minden erőmet megfeszítve próbáltam megkaparintani a mátrixot.

APHRA:

Ide vele!

Miközben Aphra és Utani Xane birkózik, a mátrix kirepül Utani Xane kezéből.

APHRA (narráció):

Naná, hogy elejtette. Még szép.

És természetesen pont akkor, amikor észrevettem: egyenesen a folyosó pereméig birkóztuk magunkat. Alattunk ott tátongott a karanténlétesítmény egyik szürke, visszhangos szakadéka.

A mátrix visszapattant a padlóról. Aztán megint. Mindketten megpróbáltuk megragadni, de hasztalan: lezuhant a mélybe.

APHRA:

Neee!

APHRA (narráció):

Én meg persze utánavetettem magamat. *Magától értetődően.*

Valaki bizonyára azt mondaná, azért, mert forrófejű fenegyerek vagyok, akiből teljességgel hiányzik a képesség, hogy vigyázzon magára. Én inkább úgy fogalmaznék: *céltudatos* vagyok. Mármint, szeretem befejezni a küldetéseimet. Vagy valami ilyesmi.

Tudja, Utani Xane, lehet, hogy nem voltam elég jó helyettes kurátornak – de pontosan tudom, hogyan kell elvégezni egy melót.